

„Wartswaldist.“ „Wõi sealt? ja minna ollen
 Trasburgi linnast. Agga kuidas teie, mo armas
 mees, siis seie tullete?“ ütles Oswalt. „Oh, se
 on halle luggu; kui teil aega olleks, siis ma
 tahaksin teile kõnneleda.“ „Ei mitte nüüd, mo
 sõbr, agga kas teate mis nõu ma teile annan,
 wibige weel pole tunni seie, tunni meie same lõunat
 sõnud, siis ma wõin wälja tulla, teie kõnne
 kulama, ja kui mul wähhä wõimalik on, tahhan
 teid hea melega aidata.“ „Olge kannatud, mo
 helde soldat, ma tahhan teid selle pu warjul odata.“
 „Hea küll, siis ollen ma pole tunni pärrast teie
 jures,“ ütles Oswalt ja läks ärra. Wähhä aja
 pärrast lödi trummi, mis läbbi sõma kutsuti.
 Pärrast lõunat kui soldatid hulkudes linna pole
 läksid, aetus ta Oswalt howi, kus waene mees
 tedda pitkifilmi otas. „Nüüd, mo armas sõbr,“
 ütles Oswalt, „tulge mo kasa, meie tahhame
 nattute läima minna, ja teie juttustate mulle siis
 omma ellust.“ Se olli nüüd halle küll. Waene
 mees rälis temmale, et ta omma naese ja lapsega
 olli tahtnud Amerika male minna. Ta olli sure
 reisi seltsiga Hawre linna tulnud, agga te peal
 warrastoti tedda paljaks, ja kui ta Hawre linna
 sai, polnud tal enam rahha laewareisi eest maksta.
 Ta jättis naese ja lapsed Hawre linna, ja ruttas
 lojo pole, et lotis rikka suggulaste käest rahha lae-
 nuts sada. Agga ilmaasjata olli ta sedda lootnud,

sest suggulaste süddamed ollid kõrwad ning armuta
 ta wostu, ja mõnni rubl taskus piddi ta weel
 kord omma koddunt Hawre linna taggasi minnema.
 Pariisi linnast sadik olli ta rahha waewalt ette
 lõnud, sealt sadik piddi ta omma leiba terjama ja
 kui Oswalt mitte täuna ta peale polleks hallas-
 tanud, siis ta olleks piddand nälja pärrast ärra-
 nõrkema.

Waese reisiija kõnne ennese häddast möddus nüüd
 helde soldati süddamesse. Siin tulles arwitada,
 mõtles ta ommas meles. Agga kuidas wiiji ja mis
 läbbi? Noh, mul on jo 20 rubla. Sige küll;
 agga neid ma ollen hoidnud et wõin kord omma
 male taggasi minna, kui ma kae ku pärrast ommad
 aastad saan wälja teeninud. Se on jälle tõesi,
 agga sedda waest ei wõi sa ka temma willetsuses
 mahhajätta. Mis se leiba tükkie, mis sa tem-
 male andsid, tedda aitab, kui sa tedda mitte eddasi
 ei sada. Sind on jo Önnisteggia wiist sels ärra-
 wallitsenud, et sa selle waesele temma willetsuses
 abbiks pead ollema. Jah, ma tahhan Summala
 nimmet aidata, ni palju kui mul agga wõimalik
 on! Mõnda mõtles wagga soldat; agga omma
 seltsimehhe pole pöördes, ütles ta: „Mo armas
 mees, tulge minnuga; ma tahhan teid ühte trahteri
 wia, kus teie alwa hinna eest head õhtosõmist ja
 õmaja leiata.“ Waene rändaja käis rõõmsa südda-
 mega omma lahke juhhataja kõrwas. Minnes näeb